

01 – dagbog, Kina

Onsdag, den 1. september 2010

At rejse er som bekendt at leve, men det er så sandelig også at vente og i det hele taget at være i god tid. Der var således dømt afgang fra Hobro kl. 11.00 for at være sikker på at kunne være i Billund til check in 1½ time før flyafgang til Amsterdam. Man er nødt til at indregne et kvarters tid til en punktering og tid til at finde en parkeringsplads.

Vi fik god tid i Billund Lufthavn. Det samme fik vi i Amsterdam, og på flyet var vi så heldige at få to pladser ved døren, hvilket betød, at der var god benplads - langt mere, end vi kunne udnytte.

17.35 startede flyveturen til Kina.

Torsdag, den 2. september 2010

Klokken stilles frem, når man rejser mod øst - i dette tilfælde 6 timer. Det blev en kort nat, og søvn får jeg stort set ikke på et fly. 08.55 landede vi i Beijing, hvor det gik kvikt med at komme gennem immigration.

Bagagen voldte heller ingen ventetid, og så var vi klar til at samles med 20 andre gæster og møde den danske guide, Anders Ellermann Kristensen, som sammen med

en kinesisk guide sørgede for at få os om bord på en bus, og så var vi klar til turens første program.

Det første mål var det olympiske område, der blev opført til OL i 2008. Det store stadium, Bird Nest Stadium, der dannede ramme for åbnings- og afslutningsceremonierne, bruges næsten ikke mere. Det samme gælder andre bygninger og en metro. Hvilket spild af penge. Vi travede en tur på den store plads. Nok var der mennesker, men tomt virkede det. Indtrykket af tomhed forstærkedes af varmedisen. Godt havde det været, om man havde kunnet skifte rejsetøjet ud med noget lettere.

Det første kinesiske måltid var spændende. Sådan er det altid, når man kommer til et nyt sted og skal stifte bekendtskab med nye spisevaner. En gruppe som vores på 22 personer placeres ved to runde borde. Her er der dækket op med en lille skål til te, et glas, en lidt større skål med en porcelænsske til suppe og ris, en tallerken på størrelse med en underkop, et sæt spisepinde og - til ære for os - en gaffel. Servietten er så lille, at den næsten ikke er til at få øje på.

Måltidet er med vestlige øjne en rodet omgang. Der bliver over tid sat forskellige retter på en rotérbar glasplade.

Rækkefølgen af retterne forekommer der mig ikke at være noget fast system i. Ris og suppe dukker op under måltidet. Mad er der nok af. Der kommer en halv snes forskellige serveringer på glaspladen. Meningen er så, at man spiser lidt af det hele. Med anvendelse af spisepinde er det ikke nogen kunst at begrænse sig til lidt. Jeg måtte have gaflen i brug. Man får skænket et lille glas øl af en tynd og sjasket kvalitet.

Sommerpaladset er opført fra 1888. Det ligger i udkanten af Beijing. Det var her kejseren kunne opholde sig i landlige omgivelser skabt til formålet. Ordet skabt skal tages bogstavelig. Den store sø, som er en kopi af Vestsøen i Hangzhou, er gravet ud med håndkraft, og hele området er præget af den kinesiske tankegang om skønhed og harmoni. Bygningerne er kopier. Englænderne ødelagde det hele for at dække over, at deres lejesoldater en nat havde plyndret stedet.

Almindelig træthed efter rejsen, varmen og en generel mangel på forståelse af den kinesiske kultur var nok årsagen til, at stedet for mig ikke var den helt store oplevelse - ej heller at sejle over søen.

Kl. 16.00 var vi på Capital Hotel, værelse 1423, tårn A. Vi lavede en kop kaffe og ventede på kufferterne, inden vi tog en time på øjet før et tiltrængt bad.

Inden vi skulle ud at spise, vekslede vi et par hundrede euro.

Turen til Kina blev stort set kødløs. Det er logisk nok. Det er langt dyrere at producere kød end grøntsager. Aftenens måltid var med tofu, et fødemiddel af kinesisk oprindelse, fremstillet af sojabønner. Det smager godt nok, hvis man blot nøjes med at forvente en smagsoplevelse á la svensk pølseret.

DK-guide, der bor i Beijing, stod af efter måltidet, og den kinesiske guide hersede os tilbage til hotellet.

Britta og jeg gik til Den himmelske freds Plads. Vi dryssede langs pladsen til Mao-porten til Den forbudte By. Selve pladsen var afspærret og besat med vagter. En kinesisk mormor med datter og barnebarn kontaktede os. Hun ville fotograferes sammen med os. Det blev til flere optagelser af motivet imødekommende kinesere sammen med ditto langnæse (i kinesernes øjne har vi lange næser).

Opholdet på fredspladsen var et af højdepunkterne for mig. Det er fra denne plads med Folkets Hus og de store parader, jeg har billederne fra Kina - et Kina, jeg kun kender som kommunistisk, og som jeg i mine unge dage havde en vis sympati for, da det var kommunisterne, der gjorde op med feudalsamfundet. Resultatet blev på ingen måde, som jeg forestillede mig den gang, og på denne rejse blev det skåret ud i pap, at undertrykkelse, korrupsion og magtmisbrug fortsat er virkeligheden i Kina. At høre Anders senere på turen fortælle om de sociale forhold i det kommunistiske Kina kan kun bekræfte, at det ikke er der, man skal finde tanken om at yde efter evne og nyde efter behov realiseret. Den tanke skal man til Skandinavien og til dels EU for at opleve i virkeligheden.

21.15 var vi godt møre i kroppen tilbage på hotellet efter en lang rejse og en længe nok dag.